

РЕШЕНИЕ

№ 35600

гр. София, 29.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
публично заседание на 14.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **9684** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84 и следващите от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Е. Н., [дата на раждане] гражданин на И., чрез адв. Д. Р. /САК/ против Решение № 4523/14.08.2025 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет /МС/.

Изложени са твърдения за незаконосъобразност на оспореното решение. Същото било постановено при допуснати съществени процесуални нарушения, в противоречие с материалния закон. Не били обсъдени и анализирани всички факти и обстоятелства, чрез които да бъде установена обективната истина, а същите са от съществено значение, за да се прецени необходимостта да бъде предоставена исканата закрила – извършено от административния орган е нарушение на чл.35 от АПК и чл.75, ал.2 от ЗУБ. Твърди, че по време на проведеното производство за закрила Н. е представил редица факти, обстоятелства, доказателства и аргументи за наличието както на извършено спрямо него преследване в държавата му на произход от властите в И. въз основа на религиозната и социалната му принадлежност, така и на основателни опасения за бъдещо такова преследване при завръщането му в И.. Заявява също, че религията, която е изповядва е християнската религия, забранена със закон в И., като нейните последователи са преследвани, дискриминирани и репресирани от властите и от обществото. Отделно от това твърди, че е представил пред административния орган две наказателни присъди, свързани с „обида към Исляма и духовни лица“, като пояснява и че спортува бокс, който също е забранен и смятан за противен на религиозните норми в И., поради което е допълнително подложен на преследване в страната си на произход. Според жалбоподател неоснователно не е приета за

достоверна цялостната бежанска история на търсещия международна закрила с мотив, че не са представени документи за самоличност. Оспореният акт бил немотивиран, тъй като въпреки наличието на данни за засилено религиозно преследване в И. срещу членове на християнската религиозна общност, необосновано е заключението, че спрямо жалбоподател няма основание за предоставяне на бежански или хуманитарен статут. С оглед необходимост да бъде извършено цялостно, всестранно и пълно изследване на твърденията и обстоятелствата, залегнали в бежанската му история, моли за отмяна на акта и връщане на преписката за ново произнасяне от органа. Към жалбата не представя писмени доказателства.

В съдебно заседание жалбоподателят Е. Н., редовно уведомен на посочения в жалбата съдебен адрес чрез адв. Р. /САК/, не се явява, не се представлява.

Ответникът Председател на ДАБ при МС, редовно уведомен, се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата. Иска от съда да отхвърли жалбата и да се потвърди решението на председателя на ДАБ като правилно и законосъобразно издадено. Административният орган е спазил административнопроизводствените правила и материалния закон при издаване на административния акт, преценил е, че лицето не отговаря на чл.8 и чл.9 от ЗУБ и е отказал предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут след преценка на доказателствата в административната преписка, а по отношение представените от жалбоподател доказателства счита, че същите не са в оригинал и не доказват твърденията от него присъди. Поради тези обстоятелства счита, че решението на председател на ДАБ е правилно и законосъобразно и моли за неговото потвърждаване.

Административен съд София-град, Трето отделение, 67-и състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 13.05.2025 г. Е. Н. е поискал международна закрила в Република България. Кандидатът е регистриран като лице от мъжки пол, [дата на раждане] и живеещ в [населено място], И., по народност азар, вероизповедание християнин, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на подписана от лицето декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ.

На 28.05.2025 г. и на 05.06.2025г са проведени интервюта с Е. Н.. Същият заявява, че е напуснал държавата си на произход в края на м.март 2025г от [населено място] нелегално с тежкотоварен автомобил за Турция. Качил се в посочен от трафиканта тайник на ремаркетото, в който пътувал около два дни. С помощта на друг иранец, също скрит в товарния отсек, успял да слезе от камиона, като при слизането бил дезориентиран и не знаел в коя държава се намира. След като чул викове на чужд език, побягнал към близките до пътя ниви. Според обясненията е вървял пеша два часа до С. и още два часа, за да достигне центъра на града. Изтъква, че се е скитал три дни без храна и подслон, като пред заведение за бързо хранене срещнал непознат мъж, който го е завел до адреса на неправителствена организация „Глас в България“. Поискал от адвокат, работещ в организацията да подаде молба за международна закрила, и адвокатът го придружил до лагер на ДАБ при МС, където е регистриран и настанен.

В хода на интервю с рег.№УП 17695/25.05.2025г чуждият гражданин е мотивирал молбата си за международна закрила с произнесени срещу него две осъдителни присъди в държавата му по произход. Разказал е, че е роден в [населено място] и е живял там до четири-пет годишна възраст, когато е починал баща му, след което дядо му станал негов настойник и са се преместили да живеят в дома на дядото в Т.. Съобщил е, че е завършил държавния университет в Т. през 2017-2018г със специалности Архитектура и ИТ и е работил в компания за внос на мобилни телефони в един от търговските центрове в столицата през времето от студент до напускането му в И..

Твърди, че е неженен и от ноември 2012г до ноември 2014г е отбил военна служба като оръжейник с чин редник. Посочил пред интервюиращите, че няма близки и роднини в Европа, че рода му в И. е силно религиозен и дадо му го е карал насила да се моли и да изпълнява мюсюлманските обичаи със семейството и при несъгласие е получавал забележка от учителите, в резултат на което му е оказал физическо насилие. Именно в училище се е откъснал от ислямската религия, купил си книга на персийски език, озаглавена „Пътят на християнството“, по-късно си купил нелегално библията и приел християнската религия. На около 15-16 годишна възраст е решил да приеме за себе си християнството, участвал бил в публични религиозни спорове с преподаватели в училището, с духовно лице и със собствения си брат, който е мюсюлманин. От дете избрал да тренира бокс и се е състезавал професионално в И..

В интервюто от 28.05.2020г заявява, че религията е право на избор за всеки човек, а в И. е неприемливо човек да смени мюсюлманската си религия и да притежава християнски книги, което се наказва сурово от закона. Съобщил е, че въпреки решението си да смени религията си не е имал проблем от такова естество в И. и че това не е причината да напусне родината си. Изложил твърдения, че е бил осъден несправедливо два пъти от ирански съд, като първото обвинение е било за обида срещу свещената религия, а присъдата от 99 удара с камшик е била произнесена през м.март 2024г, а второто обвинение било за обида на духовни лица от басиджите, и те са му отправили укори задето спортува бокс и са изrekli обида към майка му. След започналия скандал е избягал, като по-късно е арестуван и задържан под стража за срок от три дни. Напуснал И., защото втори отдел на наказателния съд в Т. е излязъл с решение, с което го осъжда ефективно на затвор за период от десет години, към които се прибавя и условното му наказание от пет години, произнесено по първата му присъда. Пред интервюиращите е изтъкнал, че ако се завърне в И., ще бъде задържан от властите и няма да бъде принуден да излежи присъдата си в затвор, а ще бъде убит, тъй като за обида към Исляма и духовните лица следва смъртна присъда. Споделил е също и че брат му през 2022г го е прострелял в крака при семеен спор и го заплашил, че ако не избяга до три дни, ще го убие, защото е разбрал за задържането му. За това е заминал за [населено място], от където е напуснал държавата по произход.

На проведеното интервю на 05.06.2025г Н. е заявил, че не помни никакви подробности и не може да представи допълнителна информация за трафиканта, за превозното средство, за неговия шофьор и останалите трима мигранти, които са пътували в камиона, за начина, по който се е озовал в Н. и човека, който го е упътил до нея. Твърди, че не познава добре К. и я е чел по задължение в училище, както и че познава европейската и българската история. Лицето не е избирало предварително да дойде в България и целта му е да напусне И.. От двадесет годишен носи обеци на ухото си, които символизират победи в състезанията му по бокс, от същата възраст има татуировки на тялото си с подробно описание какво те символизират. През годините не е присъствал често на мюсюлманските празници в семейството си, поради ангажираност за тренировки и на училище. Обяснил, че в И. не се толерира спорта бокс, той практикува бокс на ринг, който е забранен. Тренирал със спаринг партньори в парк до дома му, поради липса на средства да посещава професионални зали. Допълнил, че след завършване на образованието си живял на квартира с приятели, прибирал се в дома на дядо му рядко, когато брат му не е бил там.

В интервюто от 05.06.2025г лицето е споделило, че брат му бил задържан от полицията, но по причини, различни от присъдите му. Първата била произнесена от съда в края на м.февруари или началото на март 2024г и че се скарал с духовниците в парка на 24 март 2025г, след което съда се произнесъл с втора присъда на 14 май 2025г. Бил търсен за задържане във времето след напускането на държавата му на произход, като разбрал за повдигнатото му второ обвинение от сестра му. Чужденецът заявява, че не е имал лични проблеми, основани на етническата му

принадлежност и религиозните му възгледи в държавата му по произход, не членувал в политически партии и организации, нито във въоръжени групировки и религиозни общности и секти. Бил е арестуван и задържан за три дни от полицията, в последствие освободен, като срещу него били постановени две осъдителни присъди от иранския съд. В хода на производството са представени от лицето фотокопия на съдебно решение от наказателния съд в Т., издадено на 12.04.2025г, електронно уведомление от наказателен съд в Т., издадено на 21.04.2025г и три фотографски изображения.

По подробно изложени съображения и предвид справка вх.№МД-02-401/21.07.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ на МС относно Ислямска Република И. с Решение № 4523/14.08.2025 г. Председателят на ДАБ при МС отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Е. Н..

Решението е връчено на адресата му на 29.08.2025 г.

Приети са като доказателства: Справка №МД-02-401/21.07.2025г от Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ на МС относно Ислямска Република И., писмо рег №М-7550/16.07.2025г по описа на ДАНС, призовка от Ислямска Република И. №140401245938632142, с дата на съставяне 12.04.2025г, съгласно която в синтезиран вид са дадени данни на съдебното решение с дата 24.03.25г на Втори отдел към наказателен съд на провинция Т. с отбелязване, че съдът осъжда обвиняемия на 5 години затвор, 2 години участие в масовата молитва в [населено място], както и 99 удара с камшик по обвинения в обида на основателя на Ислямската република, оскърбление на ислямските светини и разпространение на забранени и антирелигиозни книги, Призовка №140402023624326395 с дата на съставяне 21.04.2025г, издадена от Втори отдел за изпълнение на присъди към наказателния съд на провинция Т. , съставляваща електронно уведомление за определяне изпълнението на съдебно решение на лица, имащи отношение към нападение над духовници от ислямски център Г. и обида към ислямски светини в Ислямска република И. с посочени пет обвиняеми, 3бр. снимки, протокол от проведено с Н. интервю от 05.06.2025г, Протокол от проведено интервю от 28.05.2025г, Протокол от проведено интервю от 21.05.2025г, решение за настаняване №076/14.05.2025г на Е. Н. в РПЦ С., Декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ, Декларация от 13.05.2025г за съгласие за обработване информация относно личните данни, Регистрационен лист от 13.05.2025г, молба от 13.05.2025г до ДАБ с искане за международна закрила.

В хода на съдебното производство се представи от страна на ответника актуална справка за обществено-политическата обстановка в И. вх.№ МД-02-509 от 25.09.2025г.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София-град, Трето отделение, 67-и състав обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 84, ал. 3 ЗУБ.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

На първо място, оспореното решение е издадено от компетентен административен орган - председателят на ДАБ при МС на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 ЗУБ, в установената писмена форма, поради което не са налице основания за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяна по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 АПК.

На второ място, производството за предоставяне на международна закрила е образувано с регистрирането на Е. Н. като чужденец по подадена от него молба за международна закрила /чл. 68, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 4, ал. 2 ЗУБ/. Изискано е становище от ДАНС съгласно чл. 58, ал. 10

ЗУБ. В действителност това становище е задължително за органа, който действа в условията на обвързана компетентност, но в случаите, в които се възразява да бъде предоставена международна закрила за чужденец, който представлява заплаха за националната сигурност. Подобно възражение не е обективизирано. Следователно, при произнасяне по постъпилата молба органът изследва именно наличието на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, обективизирано в оспорения акт. Проведени са интервюта – на 05.06.2025г и на 28.05.2025г, в хода на които се посочват от молителя факти и обстоятелства във връзка с подадената молба, като на същия е предоставена и възможност да даде подробни обяснения. По време на интервютата, проведени в присъствието на интервюиращия орган и преводач /чл. 63а, ал. 6 ЗУБ/ и удостоверено с подписите на същите /чл. 63а, ал. 9 ЗУБ/, са съставени протоколи /чл. 63а, ал. 3 ЗУБ/, в които молителят е изложил всички причини, поради които е напуснал страната си и не желае да се върне в нея, като същият се подписва под изявлението, че няма какво да добави към казаното, че текстът е преведен на разбираем за него език и не са съществували комуникативни пречки, както и, че няма възражения по написаното /чл. 63а, ал. 9 ЗУБ/.

Интервюиращият орган обективно и безпристрастно е изготвил становище, представено на Председателя на ДАБ за вземане на решение /чл. 74, ал. 1 ЗУБ/. Молбата за предоставяне на международна закрила е разгледана от Председателя на ДАБ индивидуално, обективно и безпристрастно, извършена е преценка за предоставяне на статут на бежанец, разгледана е необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут /чл. 73 ЗУБ/. Взето е решение, с което на молителя Е. Н. се отказват статут на бежанец и хуманитарен статут /чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 ЗУБ/.

Формира се извод, че не са допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществените, които да ограничават правото на защита на лицето – Е. Н., и предпоставка за отмяна на оспорения административен акт съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 АПК.

На трето място, следва да се извърши преценка за законосъобразността на акта – издаден ли е той в съответствие с материалния закон и неговата цел /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4-5 АПК/.

1. Извършена е от компетентния орган преценка на всички факти, сочени като осъществени от молителя, и писмените доказателства, представляващи административна преписка по издаването на акта, като е изследван въпросът следва ли да бъде предоставен статут на бежанец.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ „статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.“. Без значение е обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването /чл. 8, ал. 2, изр. Първо ЗУБ/. В конкретния случай Е. Н. не е обосновал твърденията си за осъществено спрямо него преследване поради някоя от причините по чл. 8, ал. 1 във връзка с ал. 4 ЗУБ.

От представената бежанска история липсват достатъчно аргументирани твърдения в полза на търсената закрила, установено е, че лицето е гражданин на И., като в хода на административното производство молител не е представил оригинали или копия на лични документи, издадени от иранските власти, поради което самоличността му не е установена по категоричен начин, което е предпоставка бажанската му история и представеното съдебно решение и призовка да не бъдат счестени като достоверни и относими към личността му. Лицето е декларирало, че не е имал лични проблеми като етнически азар и християнин по религия, както и че промяната на религиозната му принадлежност е станала скрита от официалните власти и гражданите на страната, като изрично е заявил, че не е преследван поради тези обстоятелства в И.. Лицето е посочило, че е напуснало И.,

за да не бъде въдворен от властите в затвора, където да излежи ефективно сбора от двете си постановени осъдителни присъди. В проведеното интервю е съобщил, че се страхува от властите, защото за убийство в И. човек не бива преследван, а обида към свещената религия и нейните духовници наказанието е смърт. Т. наказание не се споменава в приложените фотокопия на съдебни документи, което освен това са констатирани несъответствия в устните заявления на лицето, за датите, на които е бил осъден, което не съвпада с информацията, записана в представените съдебно решение и призовка. Отчетено е също, че документите са фотокопия и автентичността им не може да бъде потвърдена, както и че информацията, записана в издадените от втори наказателен съд на Т. е оскъдна, повърхностна, като обвиненията, които са изброени не съответстват в пълна степен с изложената от чужденеца бежанска история. Още повече, че във фотокопието на електронното уведомление освен имената, които чужденец е посочил за свои, са отбелязани и имената на други лица, които не са били споменати от него като участници в конфликта с духовниците. В първото интервю кандидатът е посочил, че може да представи пред длъжностните лица и фотокопие на първата му присъда от 2024г, както и лични документи, с които да удостовери самоличността си, но не представя такива, поради което правилно Председател на ДАБ е приел, че липсата на ирански лични документи е основание, заявената от чужденец при регистрацията му самоличност да бъде поставена под съмнение. Извършен е анализ както на представените фотографски изображения, както и това, че същите не доказват обстоятелства, свързани с бежанската история, представляват „селфи“, т.е. техническите изображения са направени от самия него, от което е заключено, че лицето е било в състояние спокойно да насочи телефона си и да се фотографира в болничното заведение. Още повече, че на снимките не е посочена дата и час на съставянето им, поради което не може да се приеме кога са заснети. За това правилно е прието, че същите не са достоверни, а създадени с умишъл да мотивират и визуално да подкрепят представената от лицето бежанска история.

Видно е, че проблемите, които Н. е заявил, че има в И. в хода на проведените с него интервюта са свързани с неспазване на законите на държавата му по произход, както и че молител е бил наясно за сериозността на нарушенията, за които твърди, че е бил обвинен от официалните власти. Съдът приема, че чуждестранният гражданин не се е съобразил с религиозните порядки на своето семейство и попечителя му, след което е започнал да оспорва религиозните догми в училищна възраст, в следствие започва да тренира непопулярен и неприеман от религиозните среди спорт – бокс. В юношеството е сменил религията си, закупил е и е притежавал забранени книги за християнството, което строго се наказва от закона, като след това е пробил ушите си и си е направил пет татуировки, които отново не се подкрепят от религиозните и официалните институции на И.. Още повече, че една от татуировките е посочено от лицето, че символизира войните на християнската религия, която заедно с притежанието на християнски книги и символи се наказва с изключителна тежест от закона и властите на страната, което е видно и от информацията в справка вх.№МД-02-401/21.7.2025г. Съгласно същата притежаването на библия и/или библиотека с християнска литература е дейност, която би могла да привлече вниманието на властите върху обърнати в християнството лица и да доведе до наказание „лишаване от свобода“ по обвинения в престъпления срещу националната сигурност. Визирано обвинение не фигурира нито сред представените устни факти, така и представени писмени доказателства в бежанската история.

Съдът намира, че с действията си Н. умишлено и съзнателно е нарушил законите на страната си по произход, без да се страхува от преследване и подвеждане под отговорност, през годините, в които е живял в И., не е имал проблеми с официалните власти и религиозните институции заради практикувания спорт, заради твърдението, че е притежавал забранени книги, заради татуировките

и споровете на религиозна тематика с роднини, учители и духовници. Според съда не се установяват реални и достоверни доказателства, че е издирван от властите в държавата си на произход заради извършени противозаконни деяния, тъй като самоличността му остава непотвърдена, за да се прецени наличие на риск от преследване в И..

Предвид горното правилно е прието, че от изложената от Н. бежанска история не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец по чл.8, ал.1 от ЗУБ – по причини, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена група. От проведените интервюта няма достоверни факти и обстоятелства, показващи че лицето е преследвано по някои от посочените в чл.8, ал.1 от ЗУБ в държавата му по произход. Пред административния орган и пред съда жалбоподател не представя писмени доказателства, че в И. именно Н. е бил преследван или има опасност от бъдещо преследване по причини, свързани с неговата раса, религия, националност, изразено политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Както бе посочено молител не е удостоверил по надлежен начин своята самоличност и не е направил твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или от организации, контролиращи държавата или значителна част от нейната територия или от недържавни субекти и международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Доколкото не се установява иранският гражданин да се страхува от преследване в държавата си по произход, което преследване да е по причина на неговата раса, националност, принадлежност към определена социална група или политическо убеждение, то правилно е прието, че липсват достоверни доказателства, сочещи за наличие на обстоятелствата, определени в чл.8, ал.1 от ЗУБ във връзка с чл.8, ал.4 и ал.5 от ЗУБ. В този смисъл твърденията на жалбоподател не попадат в предметния обхват на ЗУБ, защото не доказва, че изпитва основателно опасение от преследване поради негова раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение и изтъкнатото като причина да напусне И. не съставлява преследване спрямо чужденеца по см.чл.8, ал.2-5 ЗУБ или като риск от осъществяване на такова спрямо него. Иранският гражданин не е бил подложен на насилие, не е бил обект на репресии с изключение на семеен сблъсък, който е единичен акт и не се е повторил до напускането му от И.. Не се установяват и реални доказателства за проблеми със субекти по чл.8, ал.3 от ЗУБ – роднините и семейството му е останало да живее в И., няма данни същите да са искали да напуснат страната поради реални опасения от преследване, предвид това и степента на риск за тях и жалбоподател е ниска. Обосновано в Решението на Председателя на ДАБ е посочено, че за жалбоподател съществува възможност да се завърне в родината си и да живее със семейството си в Т. без риск за живота му, позовавайки се на информацията от представената справка вх.№МД-02-401/21.07.2025г. А съгласно последната отношението към връщащите се лица, в т.ч. неуспелите да получат убежище зад граница, зависи от профила на завърналите се лица преди да напуснат И. и действията им при връщането.

Както правилно е отбелязано в Решението на Директор на ДАБ статут на бежанец се предоставя на лично основание, при наличие на преследване по см. чл.8, ал.1 ЗУБ, като условията не са изпълнени: безспорно лицето не е било политически ангажирано, не са нарушени основни негови права или да е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост по см.чл.8, ал.4 от ЗУБ. За да се квалифицират като преследване по см. чл.8 от ЗУБ действията по чл.8, ал.5 е необходимо да се основават на причините по чл.8, ал.1 от с.з. Твърденията на жалбоподател не съдържат достоверна информация за осъществено спрямо него преследване по чл.8, ал.2-5 ЗУБ вр. ал.1 от ЗУБ, както и риск от бъдещо такова. Видно е от проведените интервюта с лицето, че

причина за напускане на страната на произход не обективират реални и съществени доказателства за физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които да са действия, насочени към него. Лицето не заявява да е преследван и поради етническа или религиозна принадлежност в държавата по произход, следователно правилно е прието, че твърденията му не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване по чл.8, ал.2-5 от ЗУБ и риск за бъдещо такова. Не са налице и предпоставките за предоставяне статут на бежанец по чл.8, ал.9 защото търсещият международна закрила не посочва член от семейството му, който да има предоставен статут на бежанец в РБ.

Правилно е формиран от административния орган извод, че искането на чужденеца за предоставяне на международна закрила /статут на бежанец/ следва да бъде отхвърлено като неоснователно /чл. 75, ал. 1, т. 2 ЗУБ/.

2. Извършена е при това от компетентния орган и преценка на всички факти, сочени като осъществени от молителя, и писмените доказателства, представляващи административна преписка по издаването на акта, относно въпроса следва ли да бъде предоставен хуманитарен статут.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗУБ „хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като:

1. смъртно наказание или екзекуция, или
2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или
3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт“.

Не се доказва в конкретния случай реална опасност от тежки посегателства спрямо **Е. Н.** като изброените в чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Това е така, защото в настоящата хипотеза не се твърди и не се установява от събраните по делото доказателства, в държавата си по произход жалбоподателят да е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, Твърдения, релевантни с горепосочената норма на ЗУБ жалбоподателят не е направил, като въз основа на заявеното от него не може да се приеме, че е бил принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание, или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Не се установява също и наличие на реална опасност от тежки посегателства по см. чл.9, ал.1, т.1 и 2 от ЗУБ. Правилно е преценено, че обстоятелства по см. чл.15, б. а и б. б от Директива 2011/95/ЕС не са налице, както и не се установяват и такива по чл.15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС, изразяващи се в тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. С оглед изложената бежанска история е видно, че чужденецът е напуснал държавата си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, липсват данни търсещия закрила да е заплашен от изтезание или нечовешко и унизително отнасяне или наказание, тъй като не е доказано наличието на реални достоверни проблеми с официалните власти, с групировки на територията на И. и спрямо жалбоподател не съществува бъдещ/евентуален риск от тежки посегателства. Правилно административният орган е приел, че бежанската история на молител не е подкрепена от достоверни доказателства за тежки посегателства от субектите по чл.9, ал.2 ЗУБ.

От друга страна, липсват твърдения и данни за наличието на обстоятелствата, предвидени в чл. 9,

ал. 6 и ал. 8 ЗУБ. Накрая административният орган е извършил правилна преценка и относно предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, които са приложими при по-обща опасност, а именно тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Същите са формулирани като условия за предоставяне на субсидиарна закрила и в отменения чл. 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила (аналогичен на чл. 40 от действащата Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година). Съгласно задължителното му тълкуване с Решение от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/07 на СЕС съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Т. съществуване може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Тази концепция за "пълзящата скала" кореспондира с позицията на ЕСПЧ, че само в изключителни случаи е възможно общата ситуация на насилие в мястото, където трябва да бъде върнато лицето, да е с акъв интензитет, че връщането там би било в нарушение на чл. 3 ЕКПЧОС, без да е необходимо да се доказва, че то се намира и в специфичен риск.

В съответствие с информацията относно актуалната политическа и икономическа обстановка в И., съдържаща се в представената по делото справка на Директора на Дирекция "Международна дейност" ДАБ при МС, административният орган не е приел, че чужденецът е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността му на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Предвид информацията, че ситуацията в И. не е до границите на мащабен въоръжен конфликт и поради липсата на тежки заплахи във връзка с такъв, не се установявали и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ и не се установяват разширенията, дадени с ТР на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело №С-285/12 по тълкуването на чл. 15, буква „в“ от Директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно постановеното от С. Решение наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната стигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи, като правилно е преценено, че в конкретния случай няма добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на Е. Н., за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледно насилие в И. следва да е изключително, каквото от съдържащата се информация не се установява. Предвид това, че спрямо лицето не са налице сериозни потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на И. да бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут, както и обстоятелството, че доброволно и по собствена воля е напуснал страната на произход, следва, че

съществува възможност за установяването на жалбоподател на територията на И. и конкретно в столицата Т., където живеят роднините му и би могъл да се ползва спокойно от закрилата на официалните власти.

Настоящият съдебен състав намира, че тези изводи на административния орган са правилни и съответни на събраните по делото доказателства. От приетата и неоспорена справка на Директора на Дирекция "Международна дейност" ДАБ при МС, както и от заявеното от кандидата за закрила в проведените интервюта, може обосновано да се заключи, че на територията на И. няма въоръжен конфликт, при който насилието може да се разпростира към цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, а дори и да има отделни сблъсъци, те не обхващат цялата страна. В тази връзка следва да се отбележи, че съгласно чл. 21, т. 6 и т. 7 от Устройствения правилник на ДАБ при МС Дирекция "Международна дейност" събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, което включва обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека, и изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за третите сигурни държави, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно приетата по делото справка е издадена от компетентен държавен орган в кръга на правомощията му по установените форма и ред, поради което представлява официален свидетелстващ документ и се ползва с материална доказателствена сила, т. е. тя обвързва съдът да приеме, че при извършената от издателят ѝ проверка са установени именно фактите, които са удостоверени в нея, като в случая тя не е оборена, доколкото от страна на оспорващия не са представени никакви насрещни доказателства в защита на неговата теза.

По изложените съображения съдът счита, че жалбата на Е. Н. е неоснователна, респ. обжалваното от него решение е законосъобразно, поради което направеното оспорване следва да бъде отхвърлено.

На основание чл. 172, ал. 2 АПК, чл. 85, ал. 4 във връзка с чл. 84, ал. 3 ЗУБ **Административен съд София-град, Трето отделение, 67-и състав**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Н., гражданин на И., против Решение № 4523/14.08.2025 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните до Върховен административен съд на Република България, чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: